

[Hilmar Baunsgaard.]

reguleringen. Og det er vel noget af det, vi har forstået klarest ved de forhandlinger, hvori LO har været inddraget, at man også fra LOs side siger: nu vel, det er vi da parat til at se på, når vi næste gang skal have overenskomstfornyelse.

Hr. Per Hækkerup siger videre til mig, at jeg i betænkningen fra udvalgsarbejdet vedrørende loven om avancement selv har peget på, at der nødvendigvis måtte være en tidsmæssig sammenhæng mellem de øvrige økonomiske indgreb, man ville foretage; og det, der skulle foretages i kraft af avanceloven. Og det er rigtigt, det havde hr. Per Hækkerup ikke engang haft nødig at citere, for det er jo netop derved, at jeg har skrevet det i betænkningen, tilgængeligt både for folketingets medlemmer og for offentligheden.

Men når hr. Per Hækkerup så går videre og siger, at dermed havde vi altså stillet som betingelse, at det, der blev bebudet fra regeringens side, blev gennemført, så må jeg for det første sige, det er jo undergået ændringer. Det sagde hr. Per Hækkerup jo selv ved anden behandling. Oprindeligt blev det sagt næsten ultimativt af statsministeren, at det, der var tale om, det var destruktion af en dyrtidsportion. Det er det jo ikke længere. Jeg har erkendt, at det kan diskuteres, hvilken af de to udveje der i den givne situation er den rigtige, men at der er sket noget, siden vi den aften måtte hastebehandle avanceloven, det må selv hr. Per Hækkerup kunne indse.

Så siger hr. Per Hækkerup igen, at de to lovforslag hænger sammen. Ja men hvorfor havde hr. Per Hækkerup så slet ikke sin opmærksomhed henvendt på, at det radikale venstre udtrykkelig havde understreget, at med de urimelige virkninger, som en engangsskat på alle, der ikke havde lønmodtagerfradrag, ville få, ville det radikale venstre ikke være med? Det var jo også bebudet i forbindelse med loven om midlertidigt avancement.

Og til alt dette kommer jo så, at man har ført disse forhandlinger, og at vi i dag må vide, at vi ved en positiv stillingtagen til disse to lovforslag indirekte kommer til at tage et medansvar for aftaler, som vi ikke kender noget til. Det kan ikke være holdbart.

Jeg kan ikke tage det ene lovforslag ud, siger man, når jeg i øvrigt er enig i, at der er en sammenhæng og en helhed. Nej, det kan der være meget rigtigt i, men jeg kan lige så rigtigt sige, at hvis disse to lovforslag er to sider af samme sag og den ene side er så urimelig, at vi ikke kan tage medansvar, så kan vi heller ikke tage medansvar for den anden. Det er den samme konsekvens, vi påberåber os, og jeg tror i øvrigt, at det er en logisk konsekvens.

Jeg lagde godt mærke til, at hr. Per Hækkerup havde tilrettelagt sin tale sådan, at når det hele kom op i den store konklusion, skulle det i særlig grad være et angreb på det radikale venstre. Det er ikke overraskende for os, det er heller ikke overraskende for os, at hr. Per Hækkerup valgte den form, han gjorde, men må jeg ikke stiltødt sige til hr. Per Hækkerup, at stokkemethoden gør ikke indtryk i den radikale gruppe.

Når man endvidere siger, at dette er en handling fra det radikale venstres side ensidigt vendt mod lønmodtagerne, så er vi ude på det overdrev, man godt ved man nu og da kan komme ud på i en valgkamp, men hvor jeg alligevel synes at hr. Per Hækkerup ikke skulle have taget forskud på valgkampen. Det radikale venstre har peget på, at om nødvendigt kunne man ved at give et nedslag i skatten for folk med lønmodtagerfradrag skabe en mere rimelig ligestilling; det er da i hvert fald ikke vendt mod lønmodtagerne.

Og må jeg så ikke sige en ting, at det radikale venstre vil altid være en garanti for en socialt forstående politik. Der kan ikke fra nogen side i folketinget forventes radikal tilslutning til en politik, der ikke er socialt forstående. Jeg synes oprigtigt talt ikke, at socialdemokratiets ordfører skulle benytte den slags angrebsformer over for det radikale venstre. Er der noget, der har kendetegnet samarbejdet mellem socialdemokratiet og det radikale venstre under forskellige former gennem årtier, har det vel været en fælles og aldrig svigtende forståelse for, at der skulle gennemføres en socialt forbedrende lovgivning, og den er blevet gennemført. Der har, så vidt jeg kan erindre det, på intet tidspunkt nogetsteds været stillet et principielt afgørende socialt forbedrende forslag, som det radikale ven-